

Knall krimteam

BOKANMELDelse
«Krimteam Siri & Max – Skoddefyrstens hevn»
Lars Mæhle
Hovedmålgruppe: 8-12 år
Cappelen Damm
176 sider

En tåkete kveld i oktober skjer det to forbrytelser i småbyen Heimvik. Dyremedisiner for hundretusener av kroner blir stjålet fra Sandras Dyreklipp. Den andre forbrytelsen blir oppdaget først senere.

De to 12 år gamle detektivene Siri og Max bestemmer seg for å ta saken. Sporene peker i én eneste retning: Dette er et innbrudd begått av en desperat rusmisbruker, kjent som Skoddefyrsten.

Under bokens fire første kapitler tar man seg i å undre hvor dette er på vei. Å peke ut byens eneste rusmisbruker som mistenkt, er ikke vanlig kost i barne- og ungdomslitteratur.

I femte kapittel ser man derimot at man er i trygge hender i

Lars Mæhles første bok om Krimteam Siri og Max. For det er mye fint man kan si om små og koselige byer som Heimvik. Det er et sted der alle kjenner alle, og alle støtter opp om hverandre. Men, som Mæhle skriver, nettopp av de samme grunnene blir de få som faller utenfor ekstra synlige. For disse menneskene troner kanskje ikke Heimvik på pallen over supre steder i verden.

«Skoddefyrstens hevn» er hardkokt krim for unge lesere. Den handlekraftige Siri og den nervøse mesterhjernen Max utgjør et godt og underholdende krimteam. Spenningen ligger tjukk som skodden i den lille byen.

Handlinga er spekket med energi og nerve, med små drypp av komikk spredd utover i akkurat passe mengder.

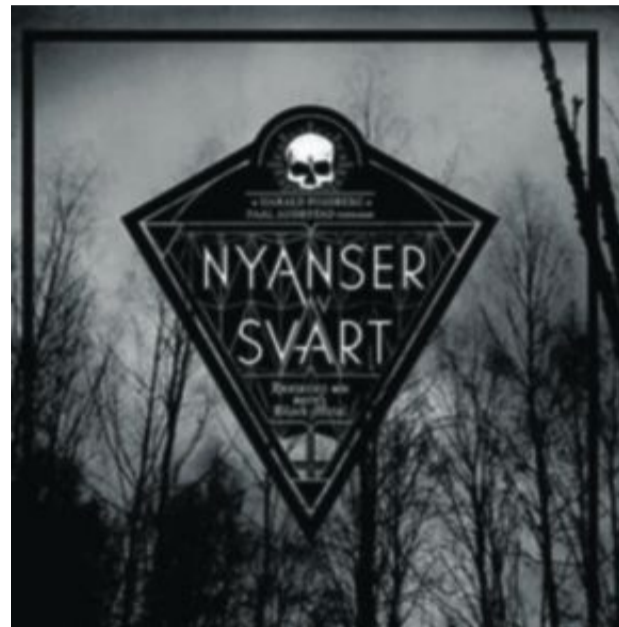
Boka blir aldri belærende eller moraliserende, selv om det er å være forutinntatt og på utsiden som er tematikken. Dermed er mistanken mot Skoddefyrsten både et passende og uanstrengt valg fra forfatterens side. Boka tydeliggjør budskapet ved å inkludere. Her skal ingen få falle utenfor.

Leseren får også en sniktitt på neste bok i serien. Det er bare å begynne å glede seg!

Vurdert av
Anders Holstad Lilleng

NYE BØKER

Nyanser av mangelfull

«Folk kommer til å hate deg,» var kommentaren musikkjournalist Harald Fossberg fikk da han fortalte at han skulle på begynne på ei bok om norsk svartmetalls historie.

Forfatter Håvard Rem stod for det forrige forsøket, og resultatet ble, nettopp, hatet. Rem prøvde å se det hele fra utsiden, fortolke det og forklare det. Han tok seg noen friheter. Dermed ble ikke alt historisk korrekt alltid. Konklusjonene grenset mot det tendensiøse.

Fossberg burde være et bedre valg for en slik oppgave. I egenskap av journalist og musikkjournalist i Aftenposten har han vært til stede ved mange konserter og festivaler, og han har skrevet mange plateanmeldelser av norsk og utenlandsk svartmetall.

Resultatet er blitt langt mindre farget og forhåndsdømmende enn det Remms «Innfødte skrik» var. Fossberg ønsker ikke å forstå fenomenet svartmetall på samme måte. Han skal fortelle sjangerens historie.

Dermed blir «Nyanser av svart» litt musikkhistorie, litt terminologi, litt om ideologi, litt om platecover, litt om fremtid, litt om sentrale utøvere, og vi får en solid neve gode historier.

Best utbytte får man hvis man kjenner til musikken fra før. Sånn er det med alle slik bøker.

Men det er en stor man-

BOKANMELDelse
Harald Fossberg
«Nyanser av svart»
Cappelen Damm
223 sider

gel med boka, en mangel som er helt bevisst fra forfatter Fossbergs side. I innledningen står nemlig følgende:

«Vil du vite hvem som hadde fyrstikkene, hvem som holdt kniven, hvem som kjørte bilen, hvem som kastet den første steinen, bør du sette denne boka tilbake i hylla med en gang.»

Valget er forståelig. «Nyanser av svart» skal fortelle historien om norsk black metal. Da må jo historiene om blod, drap og kirkebranner være unødvendige, ikke sant?

Nei, de er dessverre ikke det. Å forstå kulturen rundt norsk svartmetall, hvordan det kunne skje, hvilke tanker utøverne og fansen hadde, hvordan det kunne gå så galt som det gjorde, er essensielt for å kunne forstå fenomenet, å kunne forstå historien.

Fossberg ønsker ikke å analysere. Han skal fortelle om og forklare det viktigste, nemlig musikken.

Det er en god tanke, men det gjør også boka mangelfull. Det er likevel ikke nok til å hate Harald Fossberg.

Det er bare ikke nok til å gjøre «Nyanser av svart» til en viktig bok.

Vurdert av
Anders Holstad Lilleng

Praktfull politisk satire

BOKANMELDelse
«Let's re-Great Britain»
Al Murray
325 sider
Penguin

«Going that extra mile so the EU doesn't turn it into a kilometre.»

Al Murray, the Pub Landlord, bør være et kjent navn for fans av «Live at the Apollo». Han er en parodi på den konservative, høyrevridde, britiske grinebiteren med et stort hjerte, men et enda større behov for å bruse med fjøra, fremstilt som en britisk, bedrevitende pubeier.

Og parodien fungerer. Den fungerer så godt at Al Murrays frekke finger mot narsissistisk nasjonalisme en stund ble brukt av narsissistiske nasjonalister som sannheter. Han kan lett misbrukes som en posterboy for innvandringskritiske UKIP, et parti som er en ekstremutgave av Al Murray,

men uten hjerte.

Det kunne gått galt. Det kunne ha drept karakteren. Det gjorde det ikke. Satiren ble skarper, sparkene hardere, humoren smartere. Han stilte til og

med til valg med det fiktive tøysepartiet FUKP. Nå irriterer han UKIPs tilhengere.

«Let's re-Great Britain» er Al Murrays politiske manifest der han presenterer sitt syn på britisk politikk og hans visjoner for et bedre Storbritannia, «a Greater Britain».

Murray er en mester på politisk satire. Den mest kompliserte sak presenteres på den enkleste og mest banale måte. Man får hele tiden lyst til å rope «det er ikke så enkelt!», men tar seg selv samtidig i å tenke, «pokker, han har jo faktisk rett.»

Al Murray vant ikke et sete i parlamentet. Det skal vi være glade for. Da blir det mer deilig satire fremover.

Og «Let's re-Great Britain» fungerer selv om valglokalene er låst for denne gang.

Vurdert av
Anders Holstad Lilleng